

ЗОРНИЦА.

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНІЕ.

ГОД. 5.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1869.

БРОЙ 8.

“ПОСЛѢДУВАЙТЕ МЕНЕ.”

Всички Християни съгласуватъ въ това че спасеніе-то е чръзъ вѣржъ въ Господа Иисуса Христа. Но що е вѣра? Само да склонимъ ли че Христосъ ако ще да ны спасе; само това ли? Выкъ-тъ отъ утѣненіе и бѣджъ, “Боже милостивъ бѣди мнѣ грѣшному!” “само това ли ще каже вѣра въ него? Не е ли по добръ да кажемъ, че дѣто има истинна вѣра ще има едно таквось упованіе на Христа и желаніе къмъ него щото да търси и да желае вѣрний-тъ отъ всичко-то си сърдце, да бѣде выжгы близу при него и отъ день на день да става подобенъ нему?

Повелѣніе-то не е ли това; “Послѣдуйте мене? Едно-то достовѣрно доказателство за вѣржъ-таже е ли послушаніе и покорность на това повелѣніе? Който казува че вѣрува въ Христа, имамы право да чакамы да видимъ отъ него това доказателство че поне да ся старае да изпълни това повелѣніе и да послѣдува и да подражава оногось въ когото вѣрува. Не е ли това ученіе-то въ Евангеліе-то? “Ако ще нѣкой да дойде слѣдъ мене, нека ся отрече отъ себе си, нека дигне кръстъ-тъ си и нека мя слѣдува.”

Но що е да слѣдува нѣкой Христа? Явно че е това, да прави онова което житіе-то и духъ-тъ Христовъ показватъ че той бы направилъ ако бы былъ въ подобны обстоятелства. Питате, право ли е за Християнина еди койжъ работжъ да слѣдува или това и онова да прави? Земѣте Евангеліе-то си и напълнѣте умъ-тъ си и сърдце-то си отъ Иисуса Христа както е той прѣдставенъ тамъ. Тогазъ пытайте, така ли бы постѣпилъ

той? Тази работжъ слѣдувалъ ли бы той? Това прѣдпріятіе угодно ли бы было нему? Това споможествуваніе което ся иска отъ мене за сыромасы-тъ, за училища-та, за проповѣдуваніе-то на Слово Божіе между язычници-тъ, за раздаваніе-то на Евангеліе-то, за помощъ на болны-тъ и на прѣстарѣлы-тъ, и други таквызи благодѣтелни прѣдметы, ще ли да удобри той ако ся отказвамъ и не случаствувамъ въ тѣзи нѣща? Така можете да испытате всяко нѣщо, и да рѣшите всякой въпросъ въ повседневный-тъ си животъ.

Христосъ не бѣше пустинникъ. Той влѣзваше въ съображеніе съ чловѣцы-тъ. Той бѣше учтивъ, привѣтливъ, кроткъ, благъ и веселъ, ако и да носеше единъ товаръ, товаръ-тъ на наши-тъ грѣхове, който почти съкрушаваше свято-то негово сърдце. Съвсѣмъ че бѣше той дружелюбивъ и чувствуванія-та му и състрадателны-тъ му усѣщанія бѣхжъ чловѣчески, пакъ той ся е увардилъ святъ, чистъ и безпороченъ. Неговъ-тъ примѣръ ся постави за да му подражавамы и ный, и въ настоящий-тъ вѣкъ най голѣмо-то изысканіе за всичкий-тъ Християнскый свѣтъ въобще е едно съвършенно оцѣняваніе и испытваніе на тойзи божественъ примѣръ. Ако не испытамы и не сравнявамы онзи животъ съ нашый може да ся излъгвамы да мечтаемъ че слѣдувамы Христа когато дѣйствително слѣдувамы нѣкой антихристъ, плодъ-тъ на наши-тъ похоти и страсти. Това е славна-та цѣль за подвизаванія-та ни. Това е необходима-та нужда за частный-тъ Християнинъ както и за всичкъ-тъ Християнскжъ церквжъ.

БЛАГОЧЕСТИВА СЛУГБНЯ И ЗЛОДБЕЦЪ.

Въ едно отъ западни-тъ окръжия на Шотландіѣ сѣди единъ богатъ жителъ, който има обычай да прѣзимува съ домородіе-то си въ Лондрѣ. Въ отсъствие-то си довърява домъ-тъ си съ покъщникъ-тъ си и съ други скапоцѣнны сѣдове на една вѣрнѣ и благочестивѣ слугинѣ, называемѣ Елисаветѣ.

Елисавета остава и спи сама въ про-страннѣ-тъ онѣзъ къщѣ безъ да има никакъвъ страхъ; защото свѣсть-та ѣ чиста, и има за другаръ Свято-то писаніе и за покровитель Господа нашего Иисуса Христа.

Прѣди нѣколко години слушали ся нощны обираія въ туй сѣѣдство (махалѣ), и че единъ прочутъ злодѣецъ който былъ запрѣвъ въ една отъ по-ближнитѣ тъмницы и за когото рѣшено было вслѣдъ малко да го убійтъ, избѣгнѣ былъ изъ тъмницѣ-тъ. Тѣзи слухове смущавали по нѣкога Елисаветѣ, а особено нощи, като была сама въ къщѣ-тъ; понеже мыслила въ себе си, че като знайтъ крадци-тъ слабость-тъ ѣ и богатство-то на господаря ѣ, могли бы безбѣдно и къщѣ-тъ да оберѣтъ и ней да сторятъ зло. „Какъ могѣ азъ,“ говорила въ себе си, „сама, безсилная безорѣжна жена да отблъснѣ крадцы-тъ?“. Но пакъ като прибѣгнувала подъ Божіе-то покровительство и съ молитвѣ придобивала дързновение вардила къщѣ-тъ. Единъ вечеръ като влѣзла въ стаѣ-тъ си и по обычай-тъ си като затворила врата-та, сѣднала да прочете отъ Свято-то Писаніе, и слѣдъ това да ся помоли и да проси покровительство-то Божіе. Но ето! додѣ не была още отворила книгѣ-тъ, сапикасала, че одръ-тъ ѣ ся клатилъ, и тутакси ся сумнясала че има нѣкой подъ него.

Въобразѣте си, читатели мои, положеніе-то на онѣзъ женѣ затворенѣ съ съ злодѣйцы-тъ въ една отъ стаитѣ на онѣзъ голѣмѣ къщѣ въ коѣто имало много и богаты сѣдове! Ако бы выкнѣла за помощъ, налетѣло бы на послѣднѣ бѣдѣ: ако ли бы мълчала, пакъ злодѣйцитѣ, за да ги необади послѣ, убили бы ѣ. Сърдце-то ѣ било силно и всичко-то ѣ тѣло треперяло; но не изгубила дързновение, а като прѣдала себе си на Бога съ тайнѣ молитвѣ, начала да чете Свято-то Писаніе съ высокъ гласъ, като

че е самичка. А слѣдъ четеніе-то чела молитвѣ и ся молила за покаяніе-то и спасеніе-то на прочутѣ-тъ онзи татъ, и като угасила свѣщъ тѣ легнала на одръ-тъ си.

Слѣдъ нѣколко минути татъ-тъ излази отъ дѣто ся былъ скрѣлъ и като отишелъ при одръ-тъ рекълъ: Жено, дойдохъ тозъ вечеръ тукъ съ намѣреніе да оберѣ къщѣ-тъ и тебе да убій. Въ градинѣ-тъ мя чакатъ мнозина отъ другари-тъ ми орѣжены, и като рекълъ туй свирѣлъ и тутакси ся чулъ тропотъ съ нозѣ отъ много чловѣцы орѣжены.

Елисавета начала пакъ да призыва Бога на помощъ да трепери и да чака смъртъ-тъ; но татъ-тъ свирѣлъ пакъ, а другари-тъ му като чули това второ свирнуваніе, повърнали ся и побѣгнѣли, и станѣло тишина голѣма.

Послѣ злодѣецъ-тъ рекълъ, о жено! молы-тъ ти къмъ Бога за мое-то спасеніе докарахъ мя въ умиленіе. „Наистинѣ,“ рекълъ, и хванѣлъ да плаче и да рыдае, „наистинѣ рѣцѣ-тъ ми посятъ на капчаніе отъ неповинны крѣви, разбойничествовѣхъ, крадохъ, убивахъ, мѣчихъ, загубенъ съмъ! загубенъ съмъ! Боже, милостивъ бѣди менѣ грѣшному.“

Тойзи свирѣлъ злодѣецъ прѣдоленъ отъ молитвѣ-тъ на безсилиѣ-тъ тази женѣ, промѣнилъ ся отъ звѣръ на незлобиво агне, и станѣлъ орѣдіе въ рѣцѣ-тъ Божіи за славѣ Христовѣ, и за добро-то на подобны-тъ нему.

Нека не забравямы, че трѣба всякога да ся молимъ за всички-тъ чловѣцы и да не изнемогуваме. Лука 16; 1.

ВЗАИМНО ВЛИЯНИЕ.

Въ единъ градъ при Лондрѣ, единъ риторъ като говорѣлъ прѣдъ едно голѣмо събраніе рекълъ: Синца употрѣбяваны влияніе и само-то още това малко дѣте, като показалъ едно момиче сѣднало на колѣнѣ-тъ на бащѣ си.

„Наистинѣ“, извикалъ баща-та на дѣте-то като прѣкъснѣлъ речъ-тъ на риторъ-тъ. А като ся разишло събраніе-то, пристѣпилъ баща-та и рекълъ на риторѣ, Господине, да ми простишь, защото ти прѣкъснѣхъ думы-тъ; но истина-та коѣто казахте, докачи сърдце-то ми. Азъ ся бѣхъ далъ на пїянство, но понеже не ми ся щѣше да идѣ самъ въ крѣмѣ-тъ, зѣмахъ съ съ себе си и това момиченце. Е-

динъ вечеръ като приближихмы при това виталище на погубель чухмы смущенія и выкове че излазатъ отъ тамъ, които толкозь устрашихъ момиче-то ми, щото тури ржцѣ-тъ си около вратѣ-тъ ми и извика, Недѣй, тате, не влизай тамъ! Млъчи рекохъ азъ. Не, не, моля ти ся, тате! рече то съ съ страхъ и слъзы, които хваняхъ да падатъ като дъждъ на лице-то ми.

Заставахъ азъ и стояхъ нѣколко минути безъ да мърднѣ. Тѣзи минути бѣхъ минути на размышленіе и рѣшеніе, чрѣзъ което побѣдихъ страсть-та на пиянство-то; защото вмѣсто да влѣзъ, върнахъ ся назадъ и отидохъ право въ къщя-та си, и отъ тогазь не отидохъ вече никога въ оную виталище.

Благодарихъ за това и хвалихъ Бога; защото като бѣхъ по-напрѣдъ сиромашъ и за ожалваніе: сега слава Богу благополученъ съмъ. За всичко това съмъ задълженъ на това моето момиче, и когато рекохте че и това още малко дѣте употребява влияніе, не можахъ да са удържъ, но извикахъ, *Наистина*.

Иисусъ рече: «Оставѣте дѣца-та и не имъ забраняйте да дойдѣтъ при мене; защото на таквъзъ е царство-то небесно.» Мат. 19; 4.

ХРИСТИАНСКА ХРАБОСТЬ.

Св. Ив. Златоустъ прѣдъ Римскій-тъ Царь даде единъ добръ примѣръ на Христіанскъ-та храбрость. Царь-тъ казалъ че ще го прати въ заточеніе.

“Не можешъ,” отговорилъ Златоустъ,” защото свѣтъ-тъ е домъ-тъ на Отца ми;” не можешъ да мя пратишь вѣнъ отъ свѣтъ-тъ въ заточеніе.”

“Но ще тя убійжъ,” рекль царь-тъ. “И то не можешъ;” отговорилъ тойзи благороденъ защитникъ на вѣрж-тъ, “защото животъ-тъ ми е скритъ въ Христа Бога.”

“Ще ти земъ имотъ-тъ,” рекль царь-тъ. “Не можешъ,” былъ отговоръ-тъ, “Защото азъ нѣмамъ нѣкое иманіе което да знаешъ ты. Мое-то сѣкровище е на Небеса и сѣрдце-то ми е тамъ.”

“Но азъ ще тя испяджъ отъ между чловѣцы-тъ, и нѣма да ти остане ни единъ пріятель.”

Вѣрный-тъ свидѣтель отговорилъ,” Не; то не можешъ да сторишь, защото азъ

имамъ на небе-то единъ Пріятель отъ когото ты неможешъ мя отлжчи. Не мя е страхъ отъ тебе. Нѣма никакво зло което можешъ да ми сторишь.”

УЧИТЕЛСКО-ТО ЗВАНІЕ.

Учитель-тъ повече отъ всички други чловѣци трѣба да има *ентузіазмъ* въ званіе-то си. Трѣба да има довѣріе въ чловѣчество-то. Трѣба да е снабденъ съ довѣріе къмъ дѣца-та, довѣріе въ истинность-та имъ, въ простосѣрдчіе-то имъ, въ незлобіе-то имъ, въ любовь-та имъ, и въ высокы-тъ качества и способности съ които ты е дарилъ милостивый-тъ Създатель, и въ славно-то и безконечно-то блаженство кое-то божественный Спасъ е купилъ за тѣхъ съ кръвъ-та си, и за кое-то да съдѣйствува да ты приготи е славна-та миссія на учителя.

Учитель-тъ въ едно малко село въ Германіи ималъ обычай всякъ сутринъ, като влѣзвалъ въ училище-то, да поздравява съ единъ поклонъ и дълбоко почитаніе, бѣдѣщи-тъ свѣтници, управители и министри събрани тамо въ лица-та на тѣзи селянчета. Възвысанъ съ тѣзи высокы идеи за бѣдѣщность-та на тѣзи негови ученици тойзи старъ даскалъ трудилъ ся да изпълнява вѣрно длъжностъ-тъ си въ прѣдуготовленіе-то на тѣзи граждани.

Българи учители! мислѣте за това. Какви граждани искате да има въ отечество-то ви подиръ двадесетъ години, гледайте таквизи наставленія и таквизи примѣръ да имъ прѣдставате сега. Помнѣте че идущий-тъ родъ Българи сега къмъ васъ гледа. Много очи вы гледатъ; много уши сѣ отворени да слушатъ всякъ вашъ думъ. О и вы съгледватъ не само когато сте въ училище-то но и когато сте въ улицъ-та и когато сте въ кафенета-та. Уши вы слушатъ не само когато говорите за Физикъ-тъ, Исторіи и пр. но и когато сте въ между дружина и ся занимавате може бы съ празнословіе или съ игры. Помнѣте че примѣръ-тъ е по силнѣ отъ думы. Помнѣте не само че бѣдѣщи-тъ Българи граждани сѣ подъ наставленія-та ви, но още че *безсмъртни души* сѣ въвѣрени на попеченіе-то ви и за тѣхъ смѣтка ще ся иска отъ васъ въ сѣдний день Божій.

“Не можешъ сега, защото е късно и трѣба да ми донесешъ малко дърва.”

Скрыли кесіѣ-тъ до сутринь-тъ, тогазъ Іаковъ съ леко сърдце отишелъ на голѣмий-тъ домъ на богатый-тъ Г-на Томсона — Намѣрилъ господари въ хубавѣ-тъ градинѣ която бѣше около къщѣ-тъ му.

“Мене ли търсишъ? попыталъ господарь-тъ.” “Така господине,” отговорилъ Іаковъ. “Снощѣ намѣрихъ една кесіѣ и като ѣхъ отворихмы намѣрихмы ваше-то име вътрѣ.”

“Дѣто казувашъ нѣй намѣрихмы, кои сте вы?” попыталъ господарь-тъ. “Майка ми и азъ,” отговорилъ Іаковъ.

“Като ми доносите пары-тъ, разумѣва се че нѣма е потрѣба отъ тѣхъ,” рекълъ господарь-тъ.

“Потрѣба ли?” отговорилъ момъкъ-тъ, “Богъ знае, господине, колко потрѣба имамы отъ пары, но честность-та и истина-та сѣ ни по потрѣбны.

“Страхъ ли вы бѣ да ги държите? пакъ попыталъ той съ същій-тъ тонъ.

“Какво искате да кажете, господине? Страхъ ли ны бѣ? Азъ ви донесохъ пары-тъ ви защото сѣ ваши а не мои.” Съ тѣзи думы Іаковъ врѣчилъ кесіѣ-тъ на господари и ся обѣрнѣ та си отишелъ. Господарь-тъ нищо му не рекълъ и той ако и да усѣщалъ че право бѣ сторилъ то пакъ былъ готовъ да заплаче поради угорчительно пріемваніе отъ страна на богатый-тъ господарь. И тѣй щомъ стигналъ у дома си, сѣднѣлъ и покрѣлъ лице-то си съ рацѣ-тъ си.

“Какво ти е, Якове? попытала уплашена-та майка. Но прѣди да можилъ той да отговори, ето конь потропалъ прѣдъ врата-та и Г-нъ Томсонъ слѣзълъ отъ конь-тъ си и влѣзълъ въ отворенны-тъ врата. Съ едно благосклонно лице той поздравилъ вдовицѣ-тъ съ добро утро и сѣднѣлъ. Тогазъ ся обѣрнѣлъ къмъ Іакова и казалъ, “имашъ ли работѣ?,”

“Нѣмамъ.”

“Искашъ ли да намѣришъ нѣкоѣ работѣ? ,

“Искамъ. Вчерѣ, цѣлъ день ходихъ и търсихъ. Майка ми е болна и трѣба да намѣришъ нѣкоѣ работѣ за да ѣхъ поддържъ.,

“Знаешъ ли да пишешъ? ,

“Знаѣмъ. Научихъ отъ майкѣ си.”

(Слѣдува).

НЮФОНДЛАНСКО КУЧЕ.

Единъ Господинъ въ Америкѣ имаше едно възпитано нюфондланско куче (Неро) когото бѣше научилъ на различни хитрости. Единъшъ когато той бѣше излѣзналъ съ нѣкои отъ пріятели-тъ си на расходъ, възсѣдали на каруцѣ, зѣхъ за прѣдметъ на разговоръ-тъ си кучето. Господарь-тъ му като ся трудеше да докаже свойства-та на куче-то си, утвърждаваше ги съ доказателства; че то бѣше научено да донася нѣщо за което му ся заповѣда даже и отъ най далѣчны мѣста. И най послѣ за да потвърди думы-тъ си, новыка на име куче-то си, което бѣше излѣзло съ тѣхъ на расходъ, и му показа единъ шилингъ когото остави подъ единъ четвероугленъ камѣкъ; като стигналъ у домъ-тъ си, Господинъ-тъ заповѣда на кучето да ся завърне на поле-то гдѣ-то бѣхъ прѣди малко врѣме, и да донесе шилингъ-тъ отъ подъ камѣкъ-гъ. Тогава Неро безъ да загуби врѣме упѣти ся за службѣ-тъ си, но като стигналъ до мѣсто-то дѣто лежѣше камѣкъ-тъ ако и да ся опыта съ съ всичкѣ-тъ си силѣ за да прѣвърне камѣкъ-тъ и да земе шилингъ-тъ обаче не му бѣше възможно. Между това врѣме когато Неро ся опытваше съ камѣкъ-тъ, ето че ся зададохъ двама пѣтници на които пѣтъ-тъ бѣше отъ тамъ дазаминѣтъ, които,

като приближихъ и видѣхъ че ся мъчи куче-то да обърне камъкъ-тъ, постарахъ ся да му помогнахъ отъ любопытство за да видятъ слѣдствие-то, и като обърнахъ камъкъ-тъ видѣхъ тамъ единъ шилингъ и безъ да знахътъ причинъ-тъ помислихъ си че на куче пары не трѣбватъ. Единъ отъ тѣхъ зима шилингъ-тъ и го тура въ джобъ-тъ на сетре-то си, и отъ тамъ си зимахъ пѣтъ-тъ, но Неро безъ да имъ каже нѣщо нито даже да покаже нѣкое негодуваніе за тѣхнѣ-тъ безобразнѣхъ постапкѣ, придружило ги като третии другаръ, до като стигнали на единъ хотелъ, който былъ двадесять миль далеко отъ това мѣсто. Подиръ като си поотпочинахъ поискахъ вечерѣ-тъ си, а окаянный-тъ Неро само ги глѣдаше какво правятъ като бѣше истегналъ подъ единъ отъ кровати-тъ да си почива и да ся приготви за дългий-тъ пѣтъ прѣзъ който имаше да ся върне. Тѣ подиръ като вечерахъ нѣколко часа дойде врѣме да си легнатъ, и по обычаю като разсѣблѣкохъ пѣтницѣ си дрехы и ги накачихъ по гвозды-тъ облѣкохъ пошнѣ-тъ си рызи и си лѣгнѣхъ а прозорець-тъ оставихъ отворенъ защото бѣше врѣме-то горѣщо. Неро, като потърпѣ още малко до като тѣ заспахъ послѣ става съ обыкновенно-то си млчаніе и задига сетре-то въ което бѣше туренъ шилингъ-тъ, и на часъ-тъ извѣтралъ Неро отъ тамъ като ся уштилъ къмъ свой-тъ си домъ. На другой день, часъ-тъ около четьри, пристигналъ Неро въ домъ-тъ на господарь-тъ си когато другари-тъ бѣхъ дошли и го пытахъ за похвалный-тъ Неро що е станалъ. Въ сѣщото врѣме съгледахъ отъ далѣче Неро че иде запѣненъ, и носи нѣщо въ уста-та си черно. Като ся приближи господарь тѣ му зѣ отъ уста-та на куче-то едно сетре. Когато растресва сетре-то, по джобове-тъ му намѣри освѣтъ шилингъ-тъ которого бѣше оставилъ подъ камъкъ-тъ единъ часовникъ и нѣколко другы пары. Тогава тѣ извѣстили чрѣзъ вѣстницы, притязатель-тъ на сетре-то да ся яви на опрѣдѣлено мѣсто, и да си земе сетре-то. — А Неро пріе награда: каква награда: ето че име-то му ся слави и по Българіѣ, и зачудва читатели-тъ съ способность-тъ си. Слушайте дѣца, земѣте примѣръ отъ него. Бѣдѣте вѣрны на родители-тъ си, още и на господари-тъ си, покажѣте ся мъдры въ дѣянія-та си и вѣрны въ исполненіе-то имъ.

РАЗНЫ СВѣДѢНІЯ.

Казвать, че на свършваніе-то на годинъ-тъ 1868 имало въ всичкий-тъ свѣтъ 109,177 мили желѣзны пѣтища. Отъ тѣзи пѣтища Европа има 56,660: Азія 4,474: Африка 583: Австралія 789: Южна Америка 1,424. Съединени-тъ Щати въ Америкѣ иматъ най-много отъ всякѣ другѣ държавѣ, иматъ 42,225 миль; Британія иде подиръ тѣхъ която има 14,247; и Франція пада трета съ 9,934 миль и Прусія четьверта съ 5,926 миль.

— Единъ търговецъ въ Нью-Йоркъ като слѣдува благородный-тъ примѣръ на Г. Георгія Пибоды, далъ е 600,000 долари (почти 125,000 лиры Турскы) за благотѣльны прѣдметы.

Въ царуваніе-то на 3-го Хенрика царь-тъ Францъскый (1575) имало въ Парижъ само три калескы, отъ които двѣ-тъ были царскы: сега има повече отъ 800 калескы за народъ-тъ, които тичать всяка прѣзъ опрѣдѣлены пѣтища: освѣтъ тѣхъ има безчетны другы съ двѣ кола и съ четьри кола, които сѣ тѣмъ наредены отъ полиціѣ-тъ (заніе-то) по всичкий-тъ градъ, щото може нѣкой да наемне единъ на всякой часъ прѣзъ день-тъ и на всякѣ странѣ по градъ-тъ съ опрѣдѣленъ цѣнъ за всяко мѣсто безъ да ся пазари.

— Когато лозія-та прѣдънѣколко години начнали да запусѣвать вредъ по Италиѣ заради болестъ-тъ на гроздіе-то, архіепископъ-тъ въ Тосканѣ (на който управитель былъ тогачъ Великий-тъ Дуксъ,) съчинилъ разны молитвы къмъ праведнаго Ноя за да му ся молятъ да исцѣли болестъ-тъ на лозія-та, понеже отъ него ся води лозосаженіе-то. Нека сѣди всякой колко е право това мудрованіе, и кому е трѣбовало да ся молятъ да исцѣли лозя-та.

НАРОДНО ПРОСВѢЩЕНІЕ.

Слѣдующе-то изреченіе на единъ Пруссіецъ министръ на просвѣщеніе-то прѣдставлямы на наши-тъ попечители на просвѣщеніе-то. Министръ-тъ казвалъ така: "Обѣщахъ ся на Бога, че ще гледамъ всяко селско дѣте като нѣщо, което бы могло да излѣзе прѣдъ Бога противъ мене, ако не бы ся старалъ азъ да му дамъ най-добро-то възможно просвѣщеніе кое-то прилича на словесно сѣщество и на Християнствъ".

Когато надзиратели-тъ на школы-тъ въ Българіѣхъ стигнахъ на таково стѣпало на просвѣщеніе-то щото да усѣщатъ отвѣтственность-тъ който е усѣщаль Прускій-тъ министръ на просвѣщеніе-то за своето си високо стѣпало, тогазъ, и само тогазъ ще видимъ въ Българіѣхъ нареды-тъ на просвѣщеніе-то по добры и по цѣлѣ-тушы отъ днешни-тъ.

КЫТАЙСКИЙ-ТЪ ЯЗЫКЪ.

Синца ный смы минжли азбуки-то и знаемъ колко е мѣчно на дѣца-та додѣ научать всички-тъ буквы. Но що ще рѣкѣтъ малкы-тъ читатели кога чуѣхъ, че Кытайскій-тъ языкъ обима покече отъ 40 хыляды буквы! Но не само дѣца но и възрастни и най вече чужденци учать този страшенъ и много мѣченъ языкъ.

Но колко мѣченъ и да е този языкъ образованіе-то на рѣчи-тъ дава голѣмы лесноты. Има нѣкои самосложны рѣчи или частицы, които, кога ся турять въ начало-то или въ край-тъ на рѣчи-тъ, изясняватъ ги. Така з. п. рѣчь-та Фу значи градъ отъ първый-тъ класъ, който обима надъ единъ милионъ души. Му значи градъ отъ второй-тъ класъ който обима половинъ милионъ жители. Чунгъ значи Истокъ, Си Западъ, Нинъ Югъ и Пе Сѣверъ, а Уангъ царь. Тунг-фу значи вѣсточенъ градъ отъ първый-тъ класъ. Си-цу западенъ градъ отъ второй-тъ класъ. Нан-цу юженъ градъ отъ второй-тъ класъ. Уанг-цу е име-то на Кантонъ и значи царскій градъ отъ второй класъ.

Освѣнь това, понеже най много-то рѣчи на Кытайскій-тъ языкъ сѣ самосложны, кога искать да направять едно сложно име не струватъ друго само турять рѣчи-тъ, които изражаватъ значенія-та иль, еднѣ слѣдъ другѣ. Така з. п. кога искать да явятъ челоуѣка койго кара кола, земахъ рѣчь-тъ кола и ѣхъ турять прѣдъ глаголѣ-тъ каранъ и иматъ онуй що искать. Още, понеже всяка буква е една рѣчь, показва и едно нѣщо. Кой учи азбуки-то научва комахай и языкъ-тъ.

Първый-тъ дѣто направилъ иглы толкозъ полезны за челоуѣка былъ Мавританецъ (чернъ Арапинъ), житель въ Испаніѣхъ. Прѣминжалъ и ги продавалъ въ Англіѣхъ на 1545, въ царуваніе-то на Хенрика осмый-тъ,

ПЛАНИНА-ТА БЛАНКЪ.

Върхъ-тъ на тѣзи планинѣ е отъ най-прочуты-тъ на земѣхъ-тъ, койго е высокъ около шестнадесетъ нозѣ надъ повърхность-тъ морскѣ. А възвышава ся къмъ южный край на Алпы-тъ, които сѣ редъ на планины които раздѣлятъ Швейцаріѣхъ отъ Италіѣхъ, и ся именува Монтъ Бланкъ или *Бѣла Планина*.

Върхъ-тъ прѣдставя всичко-то великолѣпіе на Алпы-тъ въ голѣмо пространство: а разни-тъ върхове ся възвышаватъ като пирамиды покрыты сѣ вынагышенъ снѣгъ.

Първый пѣтъ челоуѣческа нога стѣпила на върхъ-тъ на Бѣлѣ-тъ Планина на 1786. Двама пѣтници Англіѣци, Докторъ Паккардъ и Іаковъ Бална, сѣ много мѣжы и трудове успѣли да възлѣзхъ на него: послѣ възлизаніе-то станѣло по-често; а сега сравнително сѣ първы-тъ възлизанія е лесно, и става така: двама или трима или повече водители които познаватъ добрѣ страны-тъ на възлизаніе-то, вѣрватъ на прѣдъ въ разстояніе 10 до 15 раскрача едни отъ другы: подиръ идхъ пѣтници-тъ, и слѣдъ тѣхъ другы водители: а всички-тъ водители и пѣтници сѣ свързани помежду си сѣ едно яко вѣже кое-то вѣрзватъ около кръстѣ-тъ си всякой, и така свързани вѣрватъ на напѣдъ. А кога ся случи да стѣпи нѣкой на странѣ или да ся подпѣзие или да загуби равновесіе-то си и да падне, другы-тъ тутакси ся запѣватъ и го удѣржатъ; по нѣкогы ся случавъ да ся скѣса вѣже-то и тогазъ синца, или онѣзъ на долиѣхъ-тъ странѣ дѣто ся скѣса, струпувать ся въ пропасть-тъ и ся съсыпватъ, както ся случило ланы на едны.

Койго види тѣзи отъ скалы пирамиды възвысены надъ облацы-тъ и покрыты сѣ вынагышенъ снѣгъ и ледъ не е възможно да не усѣти страхъ и да ся не растрепери отъ высочинѣхъ-тъ на онѣзи страшны скалы! Видѣ-тъ на таквызъ прѣвѣсходны естественны явленія възвышава умъ-тъ къмъ оногозъ, който е былъ прѣди да бѣхъ планины-тъ, и прѣди да ся създаде земя-та и свѣтъ-тъ Богъ е былъ и е реклъ и станало е всичко.

Въ поли-тъ на еднѣхъ-тъ отъ онѣзи пирамиды има съградена една страннъ примница за прииманіе на гостіе-то които дохождатъ да видятъ тѣзи върхове отъ скалы.

ДОБРЪ СЪВѢТЪ ЗА НОВОЖЕНЕНЫ-ТЪ.

Единъ человекъ при вѣщаніе-то на дѣщерѣхъ си далъ и слѣдующій-тъ свѣтъ за нейъ и мажъ-тъ исписанъ чисто като писмо и приключенъ въ плѣкъ наедно съ банкноты за едно значително количество пары. Думы-тъ му сж толкози пълны отъ мъдрость щото сж достойны да бждѣтъ написаны съ златны буквы и окичены на стѣнѣхъ-тъ въ всякъ къщѣ за полжъ-тъ на всяко домочадіе.

1.) Да не говорите единъ върхъ другый, но единъ съ другый.

2.) Да ся не сърдите и двама-та на едно врѣме.

3.) Никого да не выкате или говорите съ высокъ гласъ единъ на другый.

4.) Никого да не обличавате единъ другый прѣдъ други хора.

5.) Да ся не мѣрете и да си не намѣрвате *маанж* за нѣщо което е станѣло и съ глѣчкѣ не може вѣчь да ся поправи.

6.) Едно повелѣніе или прошеніе единъжъ като ся разумѣе, не повтаряйте го.

7.) Никого да не изречете нѣщо което ще докара присмѣхъ върхъ другый-тъ.

8.) По добръ е да ся не призирате толкозъ да угождавате на чужды-тъ а да оставате мжжъ-тъ женѣ си или жена-та мжжа си, въ немареніе зарадъ гости-тъ.

9.) Обычайте Господа и слугувайте му вѣрно прѣзъ всички-тъ дни на животъ-тъ си.

СВОБОДНО ВЪСНИТАНІЕ.

Между стары-тъ Елине, письменность-та музыка-та и гимнастика-та (тѣлесно упражненіе) были сж три-тъ съставленія на вѣспитаніе-то което е приличало на свободенъ человекъ. А думы-тъ ся слѣдующи-тъ; письменность развива умъ-тъ; гимнастика-та тѣло-то; а музыка-та ся вижда за нужднѣ, защото пѣаніе-то е много удовлетворително нѣщо, защото упражнява и уякчава дыхателны-тъ органы и сердце-то, защото помага да придобые нѣкой добро произношеніе и да стане добръ риторъ, защото никакъвъ видъ отъ музикално орѣдіе или отъ много музическы орѣдія не може да допълни, или поне да ся сравни съ человѣческый-тъ гласъ и съ сладость-тъ отъ него, и най-сетѣхъ защото трѣбва да хвалимъ съ него Небеснаго нашего Отца.

ЩОРЕЦЪ-ТЪ И МРАВИ-ТЪ.

1. Лѣто было и работно врѣме,
Всяко тѣла сбира зимнинѣ;
А шорецъ-тъ свири, пѣй и дреме
Веселъ, нѣма грыжъ за хранѣ.

2. Зима идва, лошо врѣме хваща,
Свирчу нашъ ся стресва; но кждѣ?
Сиромѣхъ-тъ тежко го испаша —
Гладенъ, нѣма какво да яде.

3. Млѣкнѣлъ; не то пѣе, не то свири;
И отъ гладъ да проси трѣгнува:
Тукъ, тамъ, по всякой го натири.
Клетникъ, що му дойде на главѣ!

4. Отишелъ най послѣ при мравіе-тъ;
“Мажко житце, житце ми ся ще,
Молижъ ви ся, дано ми дадѣте,”
А що прави лѣтось? рекли тѣ.

5. “Свирихъ, пѣхъ и скачахъ по поле-то:
Но сега я виждте, редомъ скрежъ.”
“Дѣтъ си свирилъ пѣлъ и скачалъ лѣтось
Пакъ иди поскачай, и не вжъ.

Младе, нелиѣте ся на младость
За да не гладувате на старость.

— Горни-тъ стихове извлечени отъ сега новоиздаденихъ-тъ краткѣхъ Читанкѣхъ на Г-на П. Р. Славейкова.

ТѢЛО-ТО И ДРЕХЫ-ТЪ.

Господаръ-тъ прѣдава дѣте-то си и на дѣте-то дрехы-тъ на слугѣхъ-тъ дагы пазѣ и дагы нагледува. На вращаніе-то му отъ пѣть-тъ какъ едно извиненіе ще бжде то за слугѣхъ-тъ да му рече: “Господарю, ето дрехы-тъ на дѣте-то ви; увардихъ ги чисты и не поврѣдены, но само дѣте-то изгубихъ!” Такъвъ ще бжде отговоръ-тъ който мнозина трѣба да дадѣтъ на Бога за души-тъ и тѣла-та си въ день судный. “Господи, ето тѣло-то ми. Благодарѣхъ ти дѣто ми си го далъ. Нищо не оставихъ което трѣбаше за пригодяваніе-то му и за спокойствіе-то му; но колко-то за *душѣхъ-тъ* кой-то ми даде ты, нейъ загубихъ, нѣмахъ грыжъ нито мысляхъ за нейъ. (Флавелъ).

Въ печатицѣхъ-тъ на А. Минасіана
у Джалмѣ-ханъ.